

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 29. maja 2018. godine
Br. ref.: RK 1238/18

РЕШЕЊЕ О НЕПРИХВАТЉИВОСТИ

у

случaju br. KI125/17

Podnositelj

Ilir Rexhepi

**Ocena ustavnosti presude Pml. br. 6/2007 Vrhovnog suda
od 15. maja 2017. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamjenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gérxhaliu-Krasniqi, sudija i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnositac zahteva

1. Zahtev je podneo Ilir Rexhepi iz Uroševca (u daljem tekstu: podnositac zahteva), koga zastupa Vesel Jashari, advokat z Uroševca.

Osporena odluka

2. Podnositac zahteva osporava presudu Pml. br. 6/2007 Vrhovnog suda od 15. maja 2017. godine, kojom mu je odbijen, kao neosnovan, zahtev za zaštitu zakonitosti protiv presude br. 351/2016 Apelacionog suda Kosova od 25. oktobra 2016. godine u vezi sa presudom PKR. br. 196/2015 Osnovnog suda u Uroševcu od 10. maja 2016. godine.
3. Osporena presuda Pml. br. 6/2007 Vrhovnog suda podnosiocu zahteva je uručena 21. juna 2017. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporene presude kojom su, navodno, podnosiocu zahteva povređena prava i slobode garantovane članom 24.2 [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 46 [Pravo na imovinu] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), kao i članom 6. [Pravo na pravično suđenje] i člana 14 (Zabranu diskriminacije) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLjP) i članom 10. Univerzalne deklaracije o ljudskim pravima.

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na članu 113. 7 Ustava, članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 29 Poslovnika o radu Ustavnog suda (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 19. oktobra 2017. godine, podnositac je podneo zahtev Ustavnom суду Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 23. oktobra 2017. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Selvete Gérxhaliu-Krasniqi za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Almiro Rodrigues (predsedavajući), Snezhana Botusharova i Ivan Čukalović.
8. Dana 16. novembar 2017. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
9. Dana 20. aprila 2018. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i iznalo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

10. Podnositac zahteva je bio vlasnik imovine koja se nalazila u opštini Uroševac koja je radila kao hotel. Podnositac zahteva je iznajmio ovu imovinu nekolicini osoba. Nakon krivične istrage, utvrđeno je da je imovina korišćena za prostituciju.

11. Dana 17. juna 2014. godine, tužilac u Uroševcu je (u daljem tekstu: tužilac) podigao optužnicu [PP. br. 314-2/2012] protiv podnosioca zahteva zbog razumne sumnje da je izvršio krivično delo organizovani kriminal prema članu 274. stav 3. Krivičnog zakona Kosova (u daljem tekstu: KZK) u vezi sa krivičnim delom omogućavanje prostitucije iz člana 201. stav 3. KZK-a i pranje novca u skladu sa članom 32. stav 2, pod-stav 2.4 Zakona o sprečavanju pranja novca i finansiranja terorizma (Zakon br. 03-L-196).
12. Dana 10. maja 2016. godine, presudom PKR. br. 196/15, Osnovni sud u Uroševcu je (u daljem tekstu: Osnovni sud) proglašio podnosioca zahteva krivim za omogućavanje prostitucije i pranje novca i izrekao mu je jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine i 6 (šest) meseci, kao i novčanu kaznu u visini od 20.000 evra. Istom presudom, Osnovni sud je oslobođio podnosioca zahteva za krivično delo organizovani kriminal prema članu 274. stav 3. KZK-a.
13. Osnovni sud, nakon što je podnosioca proglašio krivim za krivično delo omogućavanje prostitucije i pranje novca, takođe je odlučio da konfiskuje pokretnu i nepokretnu imovinu podnosioca zahteva, koja se koristila kao lokacija gde se desilo krivično delo.
14. Podnositelj zahteva je podneo žalbu Apelacionom суду на ту presudu Osnovnog суда zbog „suštinske povrede zakonskih odredbi krivičnog postupka; pogrešnog i nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja; povrede krivičnog zakona i konfiskacije materijalne dobiti.“
15. Tužilac je takođe podneo žalbu Apelacionom суду на presudu Osnovnog суда [PKR. br. 196/15] zbog “odluke o konfiskovanju i zbog pogrešnog i nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja.”
16. Dana 25. oktobra 2015. godine, presudom PAKR. br. 351/2016, Apelacioni sud je odbio obe žalbe, kao neosnovane, i potvrdio presudu Osnovnog суда u potpunosti. U obrazloženju presude, *inter alia*, stoji:

“Apelacioni sud Kosova je pažljivo razmotrio žalbe Specijalnog tužilaštva Republike Kosovo i branioca optuženih, kao i spise predmeta i ocenio je da su žalbe neosnovane. Prvostepena presuda je jasna i konkretna, sud je dao obrazloženja za odlučujuće činjenice, ocenio je tačnost dokaza koji su protivrečni, dao je obrazloženje o ne prihvatanju konkretnog predloga stranaka kao i razloge na kojima se zasnivao povodom rešavanja pravnog predmeta. Presuda je zasnovana na prihvatljivim dokazima, a i obrazloženja u vezi sa odlučujućim činjenicama koje je obrazložio prvostepeni sud, kao takve prihvata i ovaj sud.”
17. Podnositelj je podneo Vrhovnom суду zahtev za zaštitu zakonitosti, tvrdeći povredu Krivičnog zakona, povrede odredaba Krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđivanje činjeničnog stanja, kao i da presuda nije jasna i da je kontradiktorna.
18. Dana 15. maja 2017. godine, Vrhovni sud je [presudom Pml. br. 6/2017] odbio zahtev za zaštitu zakonitosti podnosioca, kao neosnovan. U obrazloženju presude, *inter alia*, stoji:

“Vrhovni sud Kosova ocenjuje neosnovanim gore navedene tvrdnje zbog toga što je prvočepena presuda jasna i konkretna, nije nedosledna sebi i nema nedoslednosti između izreke i obrazloženja [...] Oba suda su dala potpune razloge i u vezi sa svim tvrdnjama branilaca [...] Ocena dokaza, a posebno onih protivrečnih, izvršena je u potpunom skladu sa odredbom člana 370. st. 7 ZKPK - a, o čemu su i u ovom delu navedeni potpuni razlozi koje je potvrdio i drugostepeni sud [...] ...ovaj sud ocenjuje da gore navedene tvrdnje ne dovode u pitanje utvrđeno činjenično stanje i primenu krivičnog zakona jer se nijednim jedinim dokazom ne dovodi u pitanje krivična odgovornost osuđenih za dela za koja su oglašeni krivim i osuđeni.”

Navodi podnosioca

19. Podnositelj zahteva tvrdi da su mu osporenim odlukama povređena prava i slobode garantovana članom 24.2 [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], i članom 46. [Pravo na imovinu] koja su garantovana Ustavom i drugim međunarodnim sporazumima i instrumentima.
20. Podnositelj zahteva tvrdi povredu prava garantovana članom 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], jer su mu redovni sudovi povredili suštinske odredbe Krivičnog zakona i Zakonika o krivičnom postupku, jer nisu uspeli potpuno da razmotre činjenice, nisu obrazložili svoje odluke u vezi sa odlučnim činjenicama, nisu pružili tačnu definiciju krivičnih dela i zasnovali su presude na neprihvatljivim dokazima.
21. Podnositelj zahteva tvrdi da je „*podnosiocu u svim fazama krivičnog postupka (...), prekršen čitav niz prava zagarantovanih ZKPK koji direktno uključuju povredu prava garantovana Ustavom i drugim međunarodnim instrumentima za ljudskih prava. Redovni sudovi nisu nijednom uspeli da isprave takva kršenja u toku žalbenog postupka.*“
22. Dalje, podnositelj navodi da su povrede člana 24.2 [Jednakost pred zakonom] nastale, jer su mu sudovi odbili mogućnost da postavi pitanja svedocima, čime se nepravedno stavlja u nepovoljan položaj vis-à-vis tužioca.
23. Podnositelj, takođe, tvrdi da su sudske presude u vezi sa konfiskacijom njegove imovine nezakonite, čime se povređuje član 46. [Zaštita imovine] Ustava.
24. Podnositelj od Suda traži da utvrdi „*da su njemu [povređena] prava zagarantovana članom 24., 31. i 46. Ustava, članom 6 EKLJP, članom 10 Univerzalne deklaracije, u postupku pred Osnovnim sudom u Uroševcu, Apelacionim sudom Kosova i Vrhovnog suda Kosova. Shodno tome da Sud poništi presudu Vrhovnog suda Kosova Pml. br. 6/ 2017 od 15.05.2017. god., i da stvar vrati na ponovno suđenje Vrhovnom sudu Kosova.*“

Prihvatljivost zahteva

25. Sud prvo ispituje da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovnikom o radu.

26. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava koji propisuju:

„1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

(...)

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

27. Sud u nastavku ispituje da li je podnositelj zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, kao što je propisano u Zakonu. U tom smislu, Sud se poziva na član 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuje:

„Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnositelj primio sudske odluke... .”

28. U tom smislu, Sud smatra da je podnositelj zahteva ovlašćena strana, da je iscrpeo sva pravna sredstva i da je podneo zahtev u propisanom roku.

29. Međutim, Sud se dalje poziva na član 48. [Tačnost podneska] Zakona, koji propisuje:

“Podnositelj podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnositelj želi da ospori.“

30. Pored toga, Sud uzima u obzir pravilo 36 [Kriterijum o prihvatljivosti] (1) (d) i (2) (b) Poslovnika o radu, koje propisuje:

“(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:

[...]

(d) ako je zahtev prima facie opravдан ili nije očigledno neosnovan.

(2) Sudu proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:

[...]

(b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravдавaju tvrdnju o kršenju osnovnih prava.“

i) Navodi podnosioca o povredi člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

31. Sud primećuje da podnositelj zahteva navodnu povredu člana 31. Ustava opravdava stavom da se osporenom odlukom nisu poštovali „ustavni standardi“ koji „nalažu da se argumenti odbrane moraju predstaviti i saslušati isto kao i oni tužioca“; „koji garantuju da se svakoj stranki moraju

pružiti razumne mogućnosti za iznošenje tvrdnji o pitanju (...) pod takvim uslovima da se stranka ne dovede u neravnopravan položaj u odnosu na drugu stranku“; „koji garantuju precizno i jednako ispitivanje svih dokaza i činjenica“; i „da se presuda zasniva samo na prihvatljivim dokazima izvedenim na glavnom pretresu na kome će strankama u postupku biti pružena mogućnost da ospore dokaze.“

32. U tom smislu, Sud dalje primećuje da se tvrdnje podnosioca zahteva o povredi prava na pravično suđenje u suštini odnose na „*prekršaje čitavog niza prava u svim fazama krivičnog postupka*“. Kao rezime, podnositelj zahteva tvrdi da su postupci u njihovoj celosti, uključujući i žalbeni postupak, bili nepravični i proizvoljni.
33. Sud smatra da se navodi podnosioca zahteva, u suštini, mogu svesti na tvrdnju da mu je povređeno pravo na pravično suđenje.
34. U tom smislu, Sud podseća da se u skladu sa članom 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava „*Osnovna prava i slobode zagarantovane ovim ustavom tumače u saglasnosti sa sudskom odlukom Evropskog suda za ljudska prava*.“
35. Sud ponavlja da u skladu sa dobro uspostavljenom sudskom praksom Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLjP) „*nije njegova funkcija da se bavi činjeničnim ili zakonskim greškama koje je navodno počinio nacionalni sud, osim ako su i ukoliko su kršili prava i slobode zaštićene Konvencijom. Štaviše, iako član 6 Konvencije garantuje pravo na pravično suđenje, ne propisuje nikakva pravila o prihvatljivosti dokaza ili način na koji bi se trebalo oceniti, što su, stoga, pre svega pitanja regulisanja nacionalnim pravom i nacionalnim sudovima*“ (Vidi: slučaj ESLjP, *Garcia Ruiz protiv Španije*, predstavka br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28).
36. Sud primećuje da je podnositelj imao koristi od tri odvojena sudska stepena i da je u različitim fazama postupka bio u mogućnosti da podnese sve argumente koje je smatrao relevantnim za svoj slučaj.
37. Vrhovni sud je razmotrio prethodne odluke i detaljno utvrdio činjenične i pravne razloge za odbacivanje njegovih navoda, kao neosnovane. Prema tome, podnositelj zahteva ne može valjano tvrditi da su njegovi argumenti zanemareni, da princip jednakosti oružja nije poštovan i da presuda Vrhovnog suda nije obrazložena.
38. U stvari, Sud primećuje da je Vrhovni sud ispitao svaki žalbeni osnov podnosioca zahteva odvojeno i jasno, odnosno argumente o neprihvatljivim dokazima; nedostatak pravne sigurnosti, kontradiktorne odluke i nedostatak obrazloženja u presudama; nepostojanje razloga predstavljenih u vezi sa odlučnim činjenicama; nema tačne definicije krivičnih dela i isteka roka za podizanje optužnice.
39. Pored toga, Sud primećuje da je Vrhovni sud ispitivao tvrdnje o povredi Krivičnog zakona, odnosno argumente podnosioca zahteva da se dela za koje je

optužen ne potkrepljuju pojedinačnim dokazima, da je krivični zakon pogrešno primjenjen i da je odluka suda proizvoljna u vezi sa krivičnim delom pranja novca.

40. Sud smatra da su tvrdnje, uključujući sve dokaze i utvrđivanje činjenica i pravnu kvalifikaciju krivičnih dela, detaljno analizirane i objasnijene u obrazloženju presude Vrhovnog suda.
41. U tom smislu, Sud ponavlja da je potpuno utvrđivanje činjeničnog stanja i tumačenje i primena zakona u punoj nadležnosti redovnih sudova i da je uloga Ustavnog suda samo da obezbedi poštovanje prava garantovanih Ustavom i drugim pravnim instrumentima. Stoga, Ustavni sud ne može da deluje kao sud "četvrte instance" (vidi: slučaj ESLjP, *Akdivar protiv Turske*, br. 21893/93, od 16. septembra 1996. godine, stav 65; vidi takođe: *mutatis mutandis* Ustavni sud: slučaj KI86/11, podnositelj zahteva: *Milaim Berisha*, od 5. aprila 2012. godine).
42. S tim u vezi, Sud podseća da član 6 EKLjP-a „garantuje pravo na pravično suđenje, ali ne postavlja bilo kakva pravila o prihvatljivosti dokaza. To je prevashodno pitanje koje se reguliše domaćim zakonodavstvom“ i „kao opšte pravilo, na nacionalnim sudovima je da ocene dokaze koji se nalaze pred njima“. Zadatak Suda prema Ustavu nije da donosi rešenje o tome da li su izjave svedoka bile pravilno prihvaćene kao dokazi, već da utvrdi da li su postupci u celini, uključujući i način na koji su dokazi uzeti, bili pravični. (vidi: slučajevi ESLjP, *Schenk protiv Švajcarske*, br. 10862/84, 12. juli 1988. godine, stav 46; i *Teixeira de Castro protiv Portugalije*, br. 44/1997/828/1034, 9. jun 1998. godine, stav 34).
43. Pored toga, Sud primećuje da je Vrhovni sud smatrao da je „branilac osuđenog i u ovom pravnom sredstvu samo ponovio tvrdnje koje su prvobitno iznete u završnoj reči, zatim u žalbi protiv prvostepene presude i sada u zahtevu za zaštitu zakonitosti. Branilac se više poziva na činjenice, na način kako su one utvrđene i ocenu dokaza, a u najvećem delu pruža tumačenja zakonskih odredbi u odnosu na neprihvatljive dokaze – izjave svedoka, a zatim pruža i svoja objašnjenja o elementima krivičnih dela, a pruža malo objašnjenja o tome koje su to konkretne povrede sa izuzetkom nekoliko tvrdnji, koje su navedene u njegovom zahtevu za zaštitu zakonitosti.“
44. Sud, takođe, smatra da su navodi i argumenti podneti pred Sudom povezani sa greškama činjenica i zakona koje je navodno počinio ne samo Vrhovni sud, već i Apelacioni sud i Osnovni sud. Navodi i argumenti uzeti od podnositelja zahteva su suštinski isti kao i oni pred Vrhovnim sudom. Izgleda da se podnositelj zahteva obraća Ustavnom суду као да je sud „četvrtog stepena“.
45. Sud smatra da je ishod postupka redovnih sudova baziran na pojedinačnoj i zajedničkoj oceni izvedenih dokaza, na osnovu koje su utvrdili činjenice za primenu materijalnog prava i određivane krivične sankcije.
46. Sud, takođe, smatra da podnositelj zahteva nije pokazao da su činjenični i pravni zaključci redovnih sudova na bilo koji način bili nepravični i proizvoljni

niti je on potkrepio tvrdnju da je došlo do „*prekršaja čitavog niza prava u svim fazama krivičnog postupka.*“

47. Sud navodi da podnositelj zahteva treba da potkrepi svoje ustavne tvrdnje i dokaže povredu svojih ustavnih prava. Ta ocena je u skladu sa nadležnošću Suda (Vidi: slučaj Ustavnog suda br. KI19/14 i KI21/14, podnosioci zahteva: *Tafil Qorri i Mehdi Syla*, od 5. decembra 2013. godine).
48. Stoga, Sud utvrđuje da je tvrdnja podnosioca zahteva o povredi člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6 (Pravo na pravično suđenje) EKLjP-a očigledno neosnovana na ustavnoj osnovi u skladu sa pravilom 36, stav (1) (d) i (2) (b) Poslovnika o radu.

ii) Navodi podnosioca o povredi člana 24.2 [Jednakost pred zakonom]

49. U tom smislu, Sud primećuje da podnositelj zahteva tvrdi povredu člana 24.2 Ustava u vezi sa navodnim povredama prava na pravično i nepristrasno suđenje, „*jer mu Sudovi nisu dopustili da postavlja pitanja svedocima, čime je on diskriminisan.*“
50. Štaviše, Sud je uvidom u osporene presude zapazio, da su izneti navodi podnosioca u suprotnosti sa činjenicama koje se nalaze u osporenim presudama, odnosno da je odbrana podnosioca u toku sudskog postupka imala aktivnu ulogu pri ispitivanju svih svedoka tužilaštva i odbrane.
51. U vezi sa ovim navodima, Sud napominje da diskriminacija postoji samo ako se osoba ili grupa osoba koje se nalaze u istoj situaciji različito tretiraju, a ne postoji objektivno i razumno opravdanje za takav tretman (vidi: presudu ESljP-a, *Karlheinz Schmidt protiv Nemačke*, presuda od 18. jula 1994. godine, Serija A broj 291-B, stav 2)
52. Imajući u vidu prethodni zaključak – da podnosiocu zahteva nije povređeno pravo na pravično suđenje garantovano članom 31. Ustava i članom 6 EKLjP-a, Sud, u osporenim presudama ne može naći bilo šta što bi ukazivalo da je podnositelj u postupku pred redovnim sudovima diskriminisan po bilo kom osnovu.
53. Prema tome, tvrdnja podnosioca zahteva o povredi njegovog prava, kao što je garantovano članom 24. [Jednakost pred zakonom] Ustava, je očigledno neosnovana na ustavnoj osnovi u skladu s pravilom 36, stav (1) (d) i (2) (b) Poslovnika o radu.

iii) Navodi podnosioca o povredi člana 46. [Pravo na imovinu] Ustava

54. Sud primećuje da podnositelj zahteva tvrdi i povredu člana 46. [Zaštita imovine] Ustava, činjenicom da su mu sudovi konfiskovali imovinu koju je koristio kao hotel gde su se krivična dela desila. Podnositelj zahteva navodi da redovni sudovi nisu uspeli da dokažu vezu između krivičnog dela i njegove imovine.

55. Sud se poziva na član 46. [Zaštita imovine] Ustava, koji propisuje:
- „1. Garantuje se pravo na imovinu.
2. Korišćenje imovine je regulisano zakonom, u skladu sa javnim interesom.
3. Niko se ne može arbitrazno lišiti lične imovine. Republika Kosovo ili javne vlasti Republike Kosovo mogu izvršiti eksproprijaciju imovine ako je ista u skladu sa zakonom, ako je neophodna ili adekvatna za postizanje javnih ciljeva ili podržavanje javnog interesa, a za koju se vrši neposredna adekvatna kompenzacija licu ili licima, imovina kojih se ekspropriše.
- [...].“
56. U konkretnom slučaju, Sud primećuje da je imovina podnosioca zahteva konfiskovana u krivičnom postupku zbog čega je podnositelj osuđen za krivično delo i osuđen na kaznu zatvora.
57. Dalje, Sud primećuje da je konfiskovanje imovine bilo zasnovano na članu 283. stav 2, pod-stav 2, tačka 2.2 Zakona o krivičnom postupku br. 04/L-123. Ovaj član propisuje:
- “Član 283. Dokazi koji se zahtevaju za konfiskaciju imovine korišćene, prilikom izvršenja krivičnog dela,
1. Pre nego što sud bude mogao da izda pravosnažnu naredbu za zaplenu objekta, nepokretne imovine, pokretne imovine ili sredstva navedenog u optužnici, optužnica navodi, a državni tužilac treba dokazati na glavnom pretresu, da je objekat, nepokretna imovina, pokretna imovina ili sredstvo bilo korišćeno u krivičnom delu.
2. Za potrebe ovog člana, objekat, nepokretna imovina, pokretna imovina ili sredstvo bilo je korišćeno u krivičnom delu ako:
[...]
- 2.2. je objekat, nepokretna imovina, pokretna imovina ili sredstvo pružalo sklonište koje je bilo neophodno za izvršenje radnje s ciljem pomaganja krivičnog dela.“
58. Stoga, Sud utvrđuje da je konfiskacija imovine podnosioca zahteva bila zasnovana na zakonu.
59. Osim toga, Sudu ostaje da ispita da li je konfiskacija imovine podnosioca urađena u „javnom interesu“ i u skladu sa načelom „proporcionalnosti“.
60. Sud smatra da je krivično gonjenje i kažnjavanje zločina po svojoj prirodi u javnom interesu. Osim toga, konfiskacija imovine koja se koristila u izvršenju krivičnih dela proistiće iz istog javnog interesa kako bi se obezbedilo sigurno i bezbedno okruženje za sve.

61. Stoga, Sud zaključuje da je konfiskacija imovine podnosioca zahteva bila u javnom interesu.
62. U ovom slučaju, Sud primećuje da je podnositelj zahteva tokom čitavog krivičnog postupka smatrao da nije bio svestan da se njegova imovina koristi u kriminalne svrhe. Međutim, Sud takođe primećuje da je Osnovni sud u svojoj presudi odbacio taj argument, navodeći: „[...] *nesporno je da je ovaj objekat bio izgrađen sa zakonitim novcem zarađenim od strane optuženog i ovo niti je bio predmet tretiranja u ovoj krivičnoj stvari, međutim ipak nijednim dokazom se nije osporilo da je upravo u ovom objektu odvijano delovanje prostitucije.*”
63. Stoga, Sud smatra da je na osnovu zakona i nalaza redovnih sudova, u okolnostima konkretnog slučaja, konfiskacija imovine podnosioca zahteva bila proporcionalna zaštiti javnog interesa u krivičnom gonjenju i kažnjavanju zločina.
64. Prema tome, Sud utvrđuje da nije došlo do povrede prava podnosioca zahteva na zaštitu imovine u skladu sa članom 46. Ustava.
65. Stoga, tvrdnja podnosioca zahteva o povredi njegovog prava garantovanog članom 46. [Zaštita imovine] Ustava je očigledno neosnovana na ustavnoj osnovi u skladu sa pravilom 36, stav (1) (d) i (2) (b) Pravilnika o radu.

Zaključak

66. Kao rezime, Sud smatra da podnositelj zahteva nije potkrepio svoje tvrdnje o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje, prava na jednakost pred zakonom ili prava na zaštitu imovine, kao što je garantovano u članovima 24, 31. i 46. Ustava u vezi sa članom 6 EKLjP-a.
67. Dakle, zahtev je u celini očigledno neosnovan na ustavnoj osnovi i treba da se proglaši neprihvatljivim u skladu sa pravilom 36 (1) (d) i (2) (b) Poslovnika o radu.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Kosova, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 47. Zakona i pravilom 36 (1) (d), (2) (b) Poslovnika o radu, na sednici održanoj 20. aprila 2018. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvativim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI OVU odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20. 4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Selvete Gërxhaliu-Krasniqi

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi

